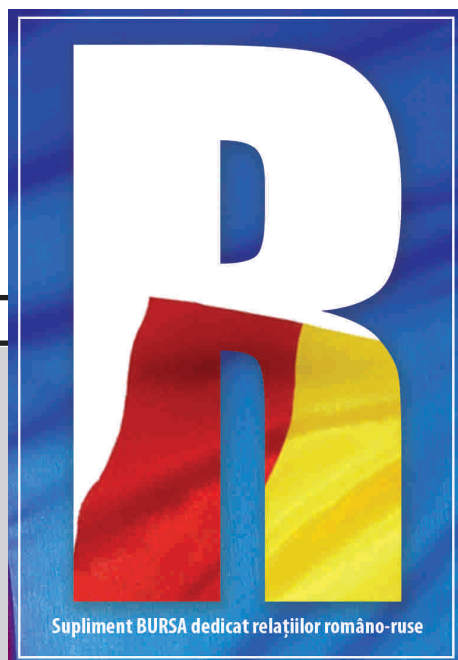

5 948491 340098

Marți, 3 aprilie 2012, nr. 64 (4672), anul XX

BURSA
ZIARUL OAMENILOR DE AFACERI

12 pagini

■ Consolidarea companiilor energetice rusești în străinătate
PAGINA 5■ Relațiile noastre cu rușii evoluează încet, dar sigur
PAGINA 7MIHAI IONESCU:
După '90, comerțul România - Rusia a înghețat**PAGINA 6**■ Nu mai avem piață concurențială în domeniul petrolului
PAGINA 10■ Rusia, piață strategică pentru GEFCO
PAGINA 11Supliment
distribuit gratuit
împreună cu
ziarul BURSA

ROMÂNIA - RUSIA

Top 5 domenii de comerț între România și Rusia, în 2011

Export		Import	
Domenii	Mii euro	Domenii	Mii euro
Telefoane pentru rețeaua de telefonie mobilă și pentru alte rețele fără fir	213.545,166	Țiței	847.548,586
Alte centuri de siguranță destinate industriei de montaj	92.408,193	Gaz natural	830.017,749
Alte medicamente	75.980,233	Alte semifabricate din fier sau din oțeluri nealiate, cu grosimea de peste 130 mm	28.958,760
Motoare cu piston alternativ sau rotativ destinate industriei de montaj	71.929,323	Altă huilă	27.597,266
Alte părți și accesorii de autovehicule, autoturisme, tractoare	35.517,440	Mineruri de fier și concentratele lor, altele decât piritele de fier prăjite (cenușă de pirite), aglomerate	19.305,912

SURSA: INS

“Cred că relația României cu Rusia este una corectă, bazată pe respect reciproc și pe avantaje din ambele părți, în ceea ce privește relațiile comerciale. Sunt proiecte pe care noi urmărim să le dezvoltăm împreună, sunt companii mari care vin și se interesează de «Oltchim» Râmnicu Vâlcea. Ne-am întâlnit cu reprezentanții «Lukoil», într-o vizită oficială. Am văzut care sunt problemele cu care se confruntă - au o anumită problemă pe zona stațiilor de carburanți. Am discutat și cu ei, cum discut și cu cei de la «Petrom» și MOL, despre redevență, politica de prețuri etc. Deocamdată, cu marile companii din Rusia ne-am intersectat în sectoarele petrol, gaze, petrochimie. Există companii importante din Rusia, cum ați dat și dumneavoastră exemplu (n.r. «Gazprom»), care se interesează de aceste domenii. Dacă vom reuși să integrăm rafinăria «Arpechim», sunt convins că privatizarea «Oltchim» va fi un succes. Vom găsi un investitor puternic, care să ducă mai departe această companie importantă în România, dar care, din nefericire, este într-o situație dezastruoasă”.

Lucian Bode, Ministrul Economiei, Comerțului și Mediului de afaceri

Între mituri și realități incomode

Cornel Codîță

Politica Rusiei față de România nu poate fi înțeleasă niciodată dacă este raportată strict la istoria relațiilor reciproce, la acțiunile sau opțiunile politice ale vreunui politician sau altul din România, cu atât mai puțin la accidentele locale și gafele în care am ajuns să excelăm când este vorba despre relația cu „marele vecin de la Răsărit”. Rusia face astăzi politică, nu doar în spațiul în care se găsește România, ci la nivel global, pe liniile de forță ale unei paradigme geo-strategice care opune dimensiunea eurasiatică celei euroatlantice.

Unicitatea alcătuirii și a destinului său statal, social, istoric este o trăsătură a Rusiei pe care puțini ar fi tentați să o conteste. Cu toate acestea, privită din exterior, aproape din oricare punct al Europei, Rusia se vede mai degrabă ca o pluralitate a contrastelor, o colecție de tablouri, asemănătoare, poate, celor pe care Mussorgsky le-a înfățișat în suita sa pentru pian și pe care Ravel le-a transformat, mai târziu, în afit de cunoscuta piesă simfonică.

Lucrul acesta este valabil și pentru noi. Există în mentalul colectiv al românilor o Rusie a marilor creații, pe care iubitorii artelor, de la muzică și pictură, pînă la literatură, teatru, film și balet, o consideră, pe bună dreptate, un gigant, un atractor universal și nemuritor. Alături, contrastant, există încă pentru zeci de mii de oameni în viață sau pentru urmașii lor direcți, Rusia, ca un spațiu al suferinței absolute, al mormin-

telor uitate ori niciodată marcate, al destinului umane frînte cu violență în mașinăria infernală a gulagurilor, a dislocărilor forțate de comunități și a deznaționalizării, rezultat al aplicării „soluției staliniste” la problema diversității multiculturale, a contestării politice, ori a integrării „achizițiilor” teritorial-statale care au făcut din Rusia gigantul geo-politic al secolului XIX și XX. Există o Rusie a luminilor aprinse la altarul sacru al Marii Științe, slujită de iluștri matematicieni și fizicieni. Inevitabil, însă, coexistă o Rusie crescută sub manta URSS-ului, care a creat și impus printr-un uriaș val de violență sistemul pseudo-științific capabil să-l genereze pe Homo Sovieticus, multiplicat în milioane de exemplare în tot spațiul european stăpînit politic cu o mină de fier de Rusia, după cel de-al doilea război mondial; o varietate istorică a omului unidimensional mult degradat față de tușele mai degrabă caricaturale în care l-a zugrăvit Zinoviev.

Pentru cei mai mulți români, fie ei politicieni, oameni din lu-

mea afacerilor, ori simpli muritori, însă, Rusia rămîne un spațiu al Necunoscutului. De aici, poate, tentația atât de accentuată de a opera nu cu realități, ci cu mituri și colecții de clișee cum este celebra butadă a lui Churchill, „Rusia este o ghicitoare, învelită de mister și ascunsă într-o enigmă”, sau titlul celebrului film al lui Menshov, „Moscova nu crede în lacrimi”. Cînd problemele relațiilor României cu Rusia devin acute, cînd trebuie puse în perspectivă și evaluate, aceste prefabricate culturale sunt resuscitate cu virulență și invadează spațiul public. Adesea sunt singurele unelte cu care operăm.

Mecanismul funcționează și astăzi și nu este de mirare, întrucît relațiile României cu Rusia sunt într-un grad de dezarticulare pe care nu l-au cunoscut niciodată de la crearea României moderne. Sursa acestei grave distorsiuni, dincolo de carențele de cultură politică, ori de cultură pur și simplu, de idei, de proiect sau de soluții articulate ale celor care iau decizia la nivelul relațiilor statale, dincolo

de prejudecăți și accidente locale, este o profundă și ireductibilă diferență, o totală dislocare de paradigmă. Moscova și Bucureștiul abordează relația reciprocă cu unelte, cu obiective și din perspective radical diferite, ceea ce creează incongruența majoră pe care o poate observa oricine.

Politica Rusiei față de România nu poate fi înțeleasă niciodată dacă este raportată strict la istoria relațiilor reciproce, la acțiunile sau opțiunile politice ale vreunui politician sau altul din România, cu atât mai puțin la accidentele locale și gafele în care am ajuns să excelăm cînd este vorba despre relația cu „marele vecin de la Răsărit”. Rusia face astăzi politică, nu doar în spațiul în care se găsește România, ci la nivel global, pe liniile de forță ale unei paradigme geo-strategice care opune dimensiunea eurasiatică celei euroatlantice.

(continuare în pagina 10)